

KADA OSUĐENI RATNI PROFITER UMISLI DA JE MORALNA VERTIKALA

Budimir je bio nosač torbice Kapularu – Ja sam bio potrčko Šušku

U svom govoru u Posušju prigodom predstavljanja knjige „Samo istina“ koju je napisao general Rahim Ademi, general Ljubo Ćesić-Rojs, koji je u rijetkom trenutku napada istine sam za sebe rekao da je bio potrčko, postavio se kao jedini vlasnik istine, ali i jedini vjerodostojan procjenitelj i tumač doprinosa i zasluga sudionika u Domovinskom ratu iako je notorni lažov. Neosporno je da je često bio u ulozi šofera i tekliča ministra Gojka Šuška prenoseći poruke i prevozeći pošiljke, te na taj način uspio postati njegova osoba od povjerenja, pa je tako činjenično bio prisutan u mnogim događajima i situacijama, kao što je ona koju u svom govoru spominje kada je predao SPG-9 i Stinger Draženu Miliću (nije ga Ljubo Ćesić Rojs upotrijebio) i dok se vraćao za Zagreb čuo na radiju kako je Kupres pao. U to vrijeme ja sam bio zapovjednik bojne 107 brigade HV koja je upravo tih dana 03.04.1992.godine izvela napad na Baranju. Izgleda da je bilo teže i odgovornije vozati autobus ili džip nego zapovijedati borbenim postrojbama u borbenim okolnostima. Rojsu i svim njegovim pomagačima i dodavačima sugeriram neka odu u Belišće i Valpovo gdje sam od prvih dana Domovinskog rata bio na zapovjednim pozicijama, a zapovjednik bojne već u Listopadu 1991. godine i saznaju istinu o mom ratnom putu do ulaska u 5 Gardijsku brigadu HV početkom listopada 1992.godine. Tada je zapovjednik 5 Gardijske brigade bio pukovnik Josip Zvirotić, a ja sam kao bojničnik, po zapovjedi zapovjednika Operativne Zone Osijek, pukovnika Vinka Vrbanca premješten u 5. GBR HV. Kada je brigadir Ivan Kapular sa 204. Vukovarskom brigadom preuzeo 5 GBR ja sam bio zapovjednik oklopno mehanizirane bojne u Našicama. Na molbu Ivana Kapulara preuzeo sam dužnost pomoćnika za logistiku, jer je brigadu napustio dotadašnji pomoćnik za logistiku bojničnik Željko Pala, uz obećanje da ću za par mjeseci postati Načelnik stožera brigade. Kapular je to obećanje i ispunio već u travnju mjesecu 1993.godine. Jedan sam od onih koji je stvarao i ustrojavao 5 gardijsku brigadu HV kao jednu od elitnih postrojbi HV i moj doprinos u stvaranju te brigade zasigurno nije manji nego Kapularov.

Lijeva i desna ruka Ministra Šuška

Biti Ministar Obrane države u ratnim okolnostima, uz činjenicu da država u trenutku agresije nije imala ustrojenu vojsku, kada se vojska stvara najvećim dijelom samoorganizacijom i naporima lokalnih struktura vlasti uz minimalnu pomoć državnog vrha, uistinu je vrlo odgovorno i složeno. Zahvaljujući činjenici da je, kada je postao Ministar obrane, Gojko Šušak u liku i djelu Ljube Ćesića Rojsa imao lijevu i desnu ruku bila je presudna za Obranu RH. Nisu to bili hrabri momci i djevojke od Vukovara do Dubrovnika koji su u gotovo nemogućim uvjetima, slabo ili nikako naoružani zaustavljali dobro naoružanu i organiziranu Srpsku Vojsku potpomognutu četničkim dragovoljcima, već je to bio Ljubo Ćesić Rojs sa rukama na volanu, ne rijetko ukradenih automobila koje su nabavljali njegovi kadrovi u logistici. Nikada nisam isticao svoje zasluge u ratu, niti ono što su postrojbe pod mojim zapovjedništvom izvršavale, jer to znaju hrabri momci kojima sam zapovijedao ne iz sigurnog zaklona, ili slušajući na radiju što se dešava na bojištu, već među njima od Zapadne Slavonije, Paulin Dvora, Baranje, Bosanske Posavine, Maslenice, Uskoplja i drugih bojišta. Sjećaju me se i pripadnici HVO-a iz ZP Tomislavgrad kada me je gen. Praljak postavio za vršitelje dužnosti zapovjednika IZM ZP (nije postavio brigadira Ivana Kapulara) Tomislavgrad gdje sam bio gotova dva mjeseca, a za što hvala Bogu ima i puno svjedoka. Niti jednom za to vrijeme tamo nije došao veliki vojskovođa Ljubo Ćesić Rojs, pa ni da nešto donese. Sjećaju me se i pripadnici HVO u Boderištu nakon napada tzv VRS

20.04.1995.g. i pogibije 2 časnika i 3 vojnika (ukupni gubitci do vraćanja izgubljenih položaja bili su 10 pripadnika HVO-a) zbog nedostatka protuoklopnih sredstava koje nisu dobili zato što logistika iz Gruda, Ljube Ćesića Rojsa, to nije odobrila. Mora postojati u arhivi GS moje izvješće kao zapovjednika Združenog stožera Vojske F BiH, Načelniku GS HVO-a i SONP-u Grude, a nakon obilaska 108 br. HVO-a, da 108 br. HVO-a drži položaje na tri različite lokacije, na tri tenkoprohodna pravca, a nema dovoljno protuoklopnih sredstava, te da je nužno žurno popuniti postrojbu protuoklopnim sredstvima malog i srednjeg dometa (minimalno 2 BST-a i ručnim protuoklopnim lanserima). Nakon napada na linije obrane 2. bojne 108.br. HVO-a u Boderištu i zauzimanju nekoliko otpornih točaka tadašnji Načelnik GS HVO-a Tihomir Blaškić (koga je svojevremeno na Kupresu Ljubo Ćesić Rojs fizički napao ali i proganjao da bi ga izručio u Hag 1996 godine) uputio je mene u Boderište sa zadatkom organizacije vraćanje linija uz sudjelovanje sa postrojbama Armije, a nije poslao velikog ratnika odnosno Šuškovu lijevu i desnu ruku. Sjećaju me se u operaciji Oluja i pripadnici Izvidničke satnije Zbornog područja Karlovac sa kojima smo pukovnik Bogumil Martinović i ja (a tada sam obnašao dužnost savjetnika Predsjednika Tuđmana) iz pravca Vojišnice prvi ušli u Vojnić.

Nisam nikada odbio zapovijed koju sam dobio, pa tako nisam odbio niti izravnu zapovijed Ministra Šuška da 1994.godine, nakon potpisanog Woshingtonskog sporazuma budem zamjenik gen. Anti Rosi u Združenom stožeru Vojske Federacije, a po prijedlogu gen. Praljka, iako to nisam želio. Jedina dužnost sa koje sam nakon mjesec i pol dana od Ministra Šuška tražio razrješenje je dužnost Savjetnika Predsjednika RH za vojna pitanja, a koju sam preuzeo od generala Zvonimira Červenka kada je postavljen na dužnost Načelnika GS HV. Dužnosti koje sam obnašao bile su, za razliku od Rojsovih, puno složenije od „nošenja torbica“, prenošenja poruka ili prijevoza ljudi ili sredstava u ne rijetko ukradenim motornim vozilima,(iako moram priznati da smo se ja i general Roso 1994.godine jedno vrijeme vozili u dva vozila Jeep Cherokee ukradena od UN-a, koje je Rojsova logistika dodijelila Združenom stožeru VF), potpisivanja računa u SONP-u Grude i rasparčavanja novca iz hrvatskog proračuna.

Osobno sam, kao zapovjednik Združenog stožera VF BiH, nazočio sastanku političkog i vojnog vrha Herceg Bosne sa Predsjednikom RH dr. Franjom Tuđmanom i Ministrom Gojkom Šuškom u proljeće 1995.godine, kada je Ministar Šušak prigovorio Vladi Šoljiću, ministru obrane Herceg Bosne, što pukovnik Ljubo Ćesić Rojs nije predložen za čin general bojnika. Tada je Predsjednik Franjo Tuđman upitao tko je taj Rojs (znači Predsjednik Franjo Tuđman tada nije ni znao tko je Ljubo Ćesić Rojs). Uz Predsjednika Tuđmana tijekom Domovinskog rata bila su često tri generala i to njegov pobočnik gen. Krešimir Kašpar, Zapovjednik Gardijskog zbora gen. Mile Ćuk i Načelnik uprave VP gen. Mate Laušić.

Toliko o istini, a o mudrosti i sposobnosti ovog velikog stratega i generala dovoljno govori ovaj govor u Posušju 09. Travnja koji je odmah postao javan, a u kojem on daje argumentaciju presudi Haškoj 6-torci za Udruženi zločinački poduhvat, a možda i najavljuje nove procese. Čestitam generale.....

Ko je jamio, jamio .....

Biti general nekih oružanih snaga, bilo kojeg roda, podrazumijeva posjedovati minimalno vojničko znanje koje podrazumijeva postavljanje barem voda, satnije ili bojne u obrani ili napadu, uporabe postrojbi, te i neka druga znanja koja ne moraju biti stečena naobrazbom već mogu biti i naučene iskustveno. Ne mali broj časnika, bez prethodnog teoretskog vojnog znanja, savladavao je vrlo uspješno ta znanja iskustveno, na terenu u bojnim okolnostima.

Bilo je i onih koji nisu sa uspjehom ovladali tim znanjima i vještinama, te se nisu iskazali na povjerenim dužnostima, ali takvi su kratko obnašali dužnosti na koje su postavljeni jer nisu imali povjerenje vojnika kojima su zapovijedali (osim u rijetkim slučajevima kada su imali političke pokrovitelje što je ne rijetko rezultiralo gubitkom ljudi ili teritorija). Srećom, brojniji su bili časnici koji su se na postavljenim dužnostima iskazivali, a takvi su nerijetko vrlo brzo promovirani i postavljeni na nove, veće i odgovornije dužnosti.

Osobno ne znam niti jedan slučaj ili bojište na kome je general Ljubo Ćesić Rojs postavio postrojbu bilo koje razine u obrani ili napadu, pa molim ako netko zna da me upozna sa tim primjerom, jer čovjek uči dok je živ. Možda general Rojs vjeruje kako je ovladao tim znanjima te ima želju to i dokazati, jer on i njegov prijatelj Dragan Čović politički djeluju u BiH kao da žele novi sukob.

Kada je potpisan Daytonski sporazum bio sam Zapovjednik Južnog Bojišta, te ponovno telefonski izravno iz Daytona od Ministra Šuška primio zapovijed da moram preuzeti dužnost Načelnika GS HVO-a od generala Tihomira Blaškića (koji je morao biti razriješen zbog optužnice za Ahmiće). Ni tada nisam želio preuzeti tu dužnost, (jer sam znao da ću kad tada doći u sukob sa političkim strukturama Herceg Bosne koje se po mom uvjerenju već tada bile korumpirane, a neki od njih u službi velikosrpskog projekta), no morao sam jer su na tome insistirali Predsjednik Franjo Tuđman i Ministar Gojko Šušak.

Točno je da je Ministar Šušak, a nakon što je meni rekao da ovaj puta zaboravim na povratak u HV i Hrvatsku, te da svoju obitelj preselim u Hercegovinu jer će tamo trajno ostati, Rojsu naložio da mi riješi stan u Mostaru i napravi kuću u mom rodnom selu Viru. Taj sam velikodušni dar odbio uz komentar da je to previše, te da mi riješe stambeno pitanje u Mostaru da bih mogao sukladno zapovjedi obitelj preseliti iz Belišća gdje sam do rata živio. Istina je da se je Ljubo Ćesić Rojs sa ostalima iz Logistike potrudio da onemogući rješavanje mog stambenog pitanja u Mostaru uz nadu da se na poziciji Načelnika GS HVO-a neću dugo zadržati. Nakon što sam kao Načelnik GS HVO-a godinu dana boravio u starom hotelu u Posušju, te nakon toga nekoliko mjeseci sa obitelji bio u iznajmljenom stanu u Mostaru, po izravnom nalogu Ministra Šuška Ministru Vladi Šoljiću ministarstvo obrane HB je kupilo nezavršenu kuću u Mostaru koju sam ja završio i u nju uselio koncem 1998. godine. Svojim opsjenama Rojs pokušava rješavanje mog stambenog pitanja (Ministarstvo obrane RH nije rješavalo moje stambeno pitanje u RH i ja ne posjedujem nikakvu nekretninu u RH) prikazati kao nečasnu radnju koje bi se trebao stidjeti. Ja u ratu ili nakon rata ništa nisam jamio u privatizaciji, nisam rasparčavo preko 700. miliona maraka koji su iz proračuna RH odvojeni za Herceg Bosnu, nisam ukradena motorna vozila prikazivao kao nabavku za potrebe HVO-a i masno ih plaćao, nisam prodavao strojeve 66 Inženjerijske pukovnije (kako te nije sramota napadati Knezovića, bolje bi bilo da isplatiš proviziju čovjeku iz Posušja koji ti je našao kupca u Republici Srpskoj i Srbiji za kamione i bagere 66 cestovne pukovnije). Ja nema stan u Zagrebu, kuću na moru, kuću u okolici Zagreba, vikendicu na Kupresu. Svojoj braći, sestrama, zetovima, rođacima nisam rješavao zaposlenja, mirovine, invalidnine, stambena pitanja i razne druge privilegije. Nisam slao emisare u Republiku Srpsku da zastavim eventualne progone za ratni zločin.

Nismo svi „jamiloli“ i zato imamo pravo i obavezu ukazivati na ono što smatramo pogrešnim, lošim i nemoralnim. Tvoje licemjerje nadraslo je tvoju taštinu, a da imaš mrvicu morala, napose nakon ovog skandala sa prijedlogom za pomilovanje Perkovića i Mustaća, koji potvrđuje stav mnogih da si kao šofer autobusa na liniji za Njemačku bio suradnik SDB-a (UDBE), ne bi se više nigdje pojavljivao u javnosti a napose ne kao dopredsjednik Generalskog Zbora i moralna vertikala Domovinskog rata.

Ovdje podsjećam javnost da u vrijeme montiranog kaznenog progona koji se provodio protiv mene, pa niti nakon pravomoćne oslobađajuće presude niti jedan general HV-a ili HVO-a javno nije iskazao potporu svom kolegi generalu.

Svojim lažnim predstavljanjem, ponašanjem, istupima, neistinama i poluistinama sramotiš časni generalski čin, a Predsjedniku koji prima tvoje savjete sugeriram da zatraži informacije iz službi, ali ne onih u koje je Rojs ugradio svoje kadrove.

Zasluge i žrtva Hrvata Posavine, Hercegovine i Bosne u obrani Republike Hrvatske i uspostavi njenog suvereniteta na cijeloj teritoriji zaista su velike i one nisu tvoja zadužbina da sa njima mašeš. Uz dužno poštovanje i pijetet tim žrtvama ipak osjećam potrebu naglasiti da bez Vukovara i njegove žrtve, Slavonije, Banovine, Gorskog Kotara, Like, Dalmacije i Dubrovnika te herojskih obrana na tim područjima Hrvatska bi bila pregažena 1991. godine prije nego je HVO bio organiziran. I ne mali broj Hrvata iz BiH, pa čak i Bošnjaka već tada sudjelovali su u obrani RH kao dragovoljci u postrojbama HV.

Osobno smatram da je puno toga za razmatranje u vođenju Hrvatske politike u Bosni i Hercegovini, ali ti si zadnja osoba sa kojom bih o tome polemizirao, napose jer si jedan od odgovornih za pogreške nakon smrti Ministra Šuška, a do tada si bio nosač torbice i prenositelj poruka. Poznata je tvoja uloga u propalom projektu Samouprave, a posljedice tog političkog promašaja Hrvati BiH i danas ispaštaju.

Nikada sa tobom nisam razgovarao niti o jednom važnom pitanju koje se ticalo rada Združenog stožera Vojske Federacije, Glavnog stožera HVO-a ili Zapovjedništva Vojske Federacije niti sam smatrao da si kompetentan o tome razgovarati. Kao zapovjednik borbenih postrojbi nisam nikada od tebe primio niti jednu zapovijed i ne smatram te zaslužnim za izvođenje bojevih djelovanja niti na jednom bojištu.

Na kraju, moram ukazati i na tvoju izjavu da u svojoj kući imaš 250 registratora dokumentacije i kojom kao da prijetiš. Očekujem od institucija RH, da nakon tvoga javnog priznanja o zloupotrebi položaja i ovlasti kojima si otuđio od RH ili Herceg Bosne dokumentaciju koja je njeno vlasništvo, te krivičnog djela prijetnje i ucjene u pokušaju, odmah reagiraju te oduzmu spomenutu dokumentaciju i pokrenu kazneni postupak za počinjena djela. Nakon potpore bivšim pripadnicima Jugoslavenske tajne policije koji su planirali i provodili progon hrvatskih domoljuba u vidu potpisa na prijedlogu za njihovo pomilovanje, pitam se da li je u tih 250 registratora bilo dokumenta koji su mogli pomoći generalu Praljku i ostalim iz Haške šestorke i drugim optuženima za ratne zločine.

Umirovljeni general HV i HVO-a

Živko Budimir